

Alina MANG

Regizorul l-a respectat pe autor

Theatrum Mundi își continuă proiectul „Tineri dramaturgi, tineri regizori” lansat cu *Dumnezeu binecuvântează America* de Petre Barbu, cu dramaturgul Horia Gârbea și regizorul Vasile Nedelcu ce propun publicului spectacolul *Funcționarul destinului*.

Discursul dramaturgic se dovedește a fi doar un exercițiu.

Theatrum Mundi – *Funcționarul destinului* de Horia Gârbea. Regia: Vasile Nedelcu. Scenografia: Doru Zamfir. Mișcarea scenică: Varvara Ștefănescu. Ilustrația muzicală: Vasile Nedelcu. Distribuția: Silvia Codreanu, Cristian Moțiu, Lia Bugnar. Data premierei: 20 ianuarie 2000.

Horia Gârbea își izolează spectatorii și eventualii cititori în capcana culiselor unei stereotipe vieți conjugale. Eroii, *Cleo* și *Fred*, trăiesc un conflict psihologic neinfluențat în mod necesar de lumea interioară a sfârșitului de mileniu. Posibila izolare a individului îngreunează, evident, procesul comunicării. Ei trăiesc, parodic, o dramă născută doar din incapacitatea de a-și recunoaște instabilitatea propriilor

sentimente. Autorul nu ascunde presupuse sensuri subtextuale, ci pare a nu închide orizontul acestora.

Demersul regizorului Vasile Nedelcu ne fixează definitiv între coordonatele impuse de text. Suntem părtași la universul intim al cuplului marcat de așa-zisa afecțiune, cu tente isterice, a lui *Cleo* (Silvia Codreanu) și cea cu toane de indiferență a lui *Fred* (Cristian Moțiu).

Cel de-al treilea personaj: *Străinul* (Lia Bugnar), acel „funcționar al destinului”, venit nu se știe de unde pentru a „suda și repara destine”, nu face decât să acutizeze situația conflictuală, iar apoi: dispare! E o prezență de un mister aparte, fără a fi cerut neapărat de logica textului.

Replicile sunt întrerupte de momente dansante în care personajele se pierd până la epuizare în mișcări haotice. Rupte parcă dintr-un vis, ele transcriu zbaterile inutile ale acestor vieți interioare fără odihnă. E ca un joc al păpușii prinsă în propria-i fantasmă, căreia un străin i-a încurcat sforile.

În cadrul partiturii scenice, cele trei prezențe actricești se completează, se temperează unele pe altele și, în pofida agitației impuse de text, dau impresia de echilibru.

